

kende det vist godt, det har været behandlet offentligt i Bladene i de sidste Dage, og de Herre kunne godt faa flere Eksempler.

Naar det ærede Mindretal i Finansudvalget rejser et Spørgsmaal, der har en saa stor Rækkevidde, og som angaar Tyranni, maaske fra begge Sider, men ikke mindst min Sandten fra socialdemokratisk Side, maa de Herrere vide, at det er et Spørgsmaal, som vi maa tage op i Samklang med Ministeren, det er et Spørgsmaal, man ikke løber til ved at skrive halvanden Linie i Anmærkningerne og holde en stor Tale her nede. Nej, saa rask gaar det ikke. Naar vi skulle blande os i disse Forhold, maa vi tage dem op fra Grunden og fra begge Sider. Det er Frihed, vi ville. Jeg husker i Fjor, da vi beskæftigede os med Andragenderne, var det ærede Medlem tillige med sin Kollega i Finansudvalget stiltiende gaaet med til, at de kristelige Fagforeninger bleve anerkendte, men da vi kom ned i Salen, stod selve Chefen for samtlige Fagforeninger, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds (J Jensen), op og erklærede, at disse Mennesker vare ingen Verdens Ting, dem vilde de ikke anerkende som Fagforeningsmedlemmer, tværtimod. Og saa kom de Herrer her og sige i Frihedens Navn til os, at vi skulle gaa med dem! Vi have jo Beviser for, at de netop ikke ville anerkende andre Arbejdere for at være i Fagforeninger end dem, der ere i de socialdemokratiske Fagforeninger! Nej, jeg gentager, hvad jeg sagde den Gang: Det eneste Frihedsparti her i Danmark er Venstre, det vil tage Hensyn baade til den ene og den anden Side, og de Herrer Socialdemokrater skulle sandelig ikke komme og tale om Frihed, thi jeg har ikke set værre Tyranni end det, de have etableret mange Steder. Derfor siger jeg til de Herrer: Jeg har ikke kunnet være med paa det Grundlag, men jeg kan godt være med, hvis det er muligt, sammen med Ministeren at tage et Arbejde op, for at alle her i Landet virkelig faa saa megen personlig Frihed, som kan forenes med det almene Vel, med Borgernes Vel i det hele taget. Jeg har tilladt mig at gøre disse Bemærkninger for at motivere for mit eget Vedkommende, hvorfor jeg ikke tilhører det Mindretal, hvorefter her er Tale, men jeg tør, som sagt, ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, da det vilde føre meget langt. Den ærede Minister vil nok, som han gjorde det i Finansudvalget, give sine Grunde for,

at han ikke kunde være enig med de Herrer, naar de rejste dette Spørgsmaal.

Den Sag, som jeg vil tillade mig at tage op, er en Sag, som fra Rigsdagens og navnlig fra Finansudvalgets Side er omtalt mange Gange før, nemlig Spørgsmaalet om de kongelige Kommissarier. Det forekommer mig, at nu er Tidspunktet kommet for os til igen at tale om denne Sag, da der foreligger en Organisationslov for Jernbanerne, og vi kunne vente at faa en anden Ordning paa denne Sag. Det er fuldstændig rigtigt, hvad den ærede Ordfører sagde angaaende Kommissariernes Forhold til Privatbanerne, og det er ogsaa det, der særlig har givet mig Anledning til at bede om Ordet. Den Kommissarius, som vi havde ved de private Baner i den Egn, hvor jeg er fra, er død, og vi leve fuldstændig uden Styrelse. Naar vi saaledes praktisk talt kunne leve uden Styrelse paa dette Omraade, forstaa vi ikke, at det kan koste saa mange Penge at have en saadan Styrelse. Ved en Del af Banerne i Horsenseggen havde vi som Kommissarius gamle Kammerherre Rosenørn, der som bekendt nu er afgaaet ved Døden, og den ærede Minister har da været saa hensynsfuld indtil videre ikke at ansætte en ny Kommissarius i samme Skikkelse som tidligere, altsaa en Mand, der havde det hele, men vi have faaet konstitueret en Mand oppe i Ministeriet, hvilken Mand for Resten nu er rejst til Vestindien, saa det er langt henne, vi skulle hente ham. Det er jo ret mærkeligt, at man til en saa uhyre vigtig og vellønnet Post kan bruge en Mand, som er rejst til Vestindien. Nu havde vi et Tilfælde i Sommer derovre, og det er det, som navnlig har gjort os almindelige Lægfolk, som have Interesse for disse Baner, i høj Grad opmærksomme. Efter at vi, som sagt, havde faaet konstitueret en Departementschef i Trafikministeriet, havde vi naturligvis, da der skulde holdes Generalforsamling, hvor Kommissarius plejede at være til Stede, ventet Departementschefen, men hvad skete? Vi fik en Borgmester fra Varde. Han er en flink og intelligent Mand og fortrædige os saamænd ikke, thi han blandede sig ikke det fjerneste i Sagen, idet han naturligvis havde en Følelse af, at han ikke kendte noget til den. Han var grumme let at komme af Sted med. Jeg siger det ikke for at øve nogen som helst Kritik over for denne Mand, lige saa lidt som jeg vil udtale nogen Kritik over for Departementschefen